

Rapport

Datum: 7 juni 2007

Rapportnummer: 2007/111

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Zeeland niet voldoende adequaat heeft gereageerd op zijn melding van diefstal op 21 februari 2006. Ook klaagt verzoeker erover dat het regionale politiekorps Zeeland hem niet op de hoogte heeft gesteld van de voortgang van het onderzoek naar aanleiding van zijn aangifte van diefstal op 21 februari 2006.

Voorts klaagt verzoeker over de wijze waarop het regionale politiekorps Zeeland zijn klacht heeft behandeld. In dit verband klaagt verzoeker erover dat het regionale politiekorps Zeeland:

hem heeft uitgenodigd voor een bemiddelingsgesprek, terwijl dit geen bemiddelingsgesprek bleek te zijn;

de termijn voor klachtbehandeling heeft overschreden;

zijn klacht niet ontvankelijk heeft verklaard.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 21 februari 2006 werd er vanaf het terrein van de vakantiewoning van verzoeker een rol grondkabel gestolen. Verzoeker verbleef op dat moment niet in zijn vakantiewoning. De buurman van de vakantiewoning van verzoeker was getuige van de diefstal en stelde verzoeker meteen telefonisch van de diefstal op de hoogte. Verzoeker belde hierop direct 112 om de diefstal te melden bij de politie te Zierikzee. Ook noteerde de buurman van verzoeker het kenteken van de auto waarin de daders wegreden. Deze informatie belde verzoeker vervolgens ook door aan de politie. Verzoeker vernam echter van zijn buurman dat de politie niet ter plaatse was geweest.

2. Bij brief van 16 april 2006 diende verzoeker een klacht in bij het regionale politiekorps Zeeland. Verzoeker klaagde erover dat de politie niet adequaat had gereageerd op zijn telefonische melding dat er een grondkabel vanaf zijn terrein was gestolen. Daarnaast beklagde verzoeker zich erover dat de politie hem niet op de hoogte hield van het onderzoek.

3. Bij brief van 20 april 2006 liet het regionale politiekorps Zeeland weten de klacht van verzoeker in behandeling te nemen. Omdat verzoeker zich niet kon vinden in de uitkomst van een bemiddelingsgesprek dat op 26 juni 2006 had plaatsgevonden, verzocht hij de korpsbeheerder bij brief van 27 juni 2006 zijn klacht formeel te behandelen. De korpsbeheerder liet in zijn reactie van 7 juli 2006 echter weten dat hij de klacht van

verzoeker niet ontvankelijk achtte, nu de klacht van verzoeker zich niet richtte tegen een gedraging van een ambtenaar van de politie Zeeland, maar tegen de gevolgde procedures.

Verzoeker kon zich niet vinden in de beslissing van de korpsbeheerder en wendde zich bij brief van 23 juli 2006 tot de Nationale ombudsman. Verzoeker herhaalde zijn aanvankelijke klacht en voegde daar een aantal klachten aan toe over de wijze waarop het regionale politiekorps Zeeland zijn klacht had behandeld.

Verzoeker verzocht de Nationale ombudsman een onderzoek in te stellen.

I. Ten aanzien van het niet reageren op de melding.

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Zeeland niet voldoende adequaat heeft gereageerd op zijn melding van diefstal op 21 februari 2006.

2. Verzoeker bracht in dit verband naar voren dat hij op 21 februari 2006 via 112 de politie Zeeland had gebeld om te melden dat er zojuist vanaf het terrein van zijn vakantiewoning een rol grondkabel was ontvreemd. Na een half uur belde hij nogmaals via 112 met de politie Zeeland om het kenteken van de auto waarin de daders zouden zijn weggereden door te geven. Vervolgens deed verzoeker dezelfde dag nog aangifte in Den Haag. Een politieambtenaar van het bureau in Den Haag vertelde verzoeker dat het kenteken van de auto geregistreerd stond in H.. Dezelfde dag faxte de politieambtenaar van het politiebureau te Den Haag de aangifte van verzoeker naar het politiebureau te Zierikzee, aldus verzoeker. Verzoeker voerde vervolgens aan dat de politie pas vierentwintig uur later kwam kijken op het terrein van zijn vakantiewoning.

3. De korpsbeheerder liet in zijn reactie weten de klacht van verzoeker ongegrond te achten. Hij verwees hierbij onder meer naar een brief van de heer G., teamchef bij de politie Zeeland, van 10 mei 2006. In deze brief staat onder meer het volgende te lezen.

"Om 10.58.32 komt via de ARBI een 112 oproep binnen die vanuit Driebergen was doorverbonden. (...). Klager meldt dat hij was gebeld door B. te (...) die had gezien dat twee mannen grondkabel hadden weggenomen bij de vakantiewoning van klager. Klager had geen kenteken, merk kleur of type informatie over het betrokken voertuig. De getuige zou wel het kenteken hebben genoteerd. Dit gesprek is om 11.00.32 afgesloten.

Om 11.03.52 belt B. naar bureau Zierikzee. Daar krijgt hij contact met een collega van het wijksecretariaat: V.. B. vraagt of er nog collega's beschikbaar zijn omdat de andere eenheden kennelijk druk zijn ter ondersteuning bij een instap. V. laat weten dat collega K. beschikbaar is. B. geeft alle beschikbare gegevens door aan collega K. en verzoekt haar telefonisch contact op te nemen met de getuige voor nadere informatie over het kenteken.

(...) Het gesprek wordt om 11.05.46 afgesloten.

Om 11.19.35 belt de aangever via 112 naar B. en hij laat weten dat het kenteken inmiddels bij hem bekend is. Hij geeft het kenteken op. Het gesprek wordt op 11.20.34 afgesloten.

Om 11.25.39 neemt B. telefonisch contact op met collega K. die nog in het bureau Zierikzee aanwezig is. (...) B. geeft het kenteken door. (...) Dit gesprek wordt om 11.27.41 afgesloten."

4. De korpsbeheerder verwees in zijn reactie voorts naar een brief van de heer K, secretariaat klachtencoördinatie bij het regionale politiekorps Zeeland, van 3 juli 2006. Hierin staat te lezen dat tussen de constatering van het ontvreemden van de kabel en de ontvangst van de melding circa 5 tot 10 minuten waren verlopen. Pas een half uur na de ontvreemding gaf verzoeker het kenteken van het voertuig door. In verband met andere meldingen ging er niet direct een voertuig ter plaatse. Daarbij was de inschatting gemaakt dat het voertuig al op een flinke afstand van de plaats delict zou zijn. Ten slotte werd het niet zinvol geacht om bij de eigenaar van het motorvoertuig te (laten) posten, omdat in de praktijk de kans klein is dat een dief met zijn gestolen goed rechtstreeks naar zijn woning rijdt.

5. De korpsbeheerder liet naar aanleiding van de door de Nationale ombudsman nader gestelde vraag welke meldingen er op het moment van de melding van verzoeker nog meer waren en welke meldingen prioriteit hadden het volgende weten.

In de Aanwijzing voor de opsporing van het College van procureurs-generaal van 11 februari 2003 (hierna: De Aanwijzing) wordt gesteld dat de capaciteit van de politie eindig is en er dus keuzen moeten worden gemaakt. Er dient aan twee criteria te worden getoetst om de prioriteit van een zaak vast te stellen, te weten de ernst van het strafbare feit en de aanwezigheid van opsporingsaanwijzingen (zie Achtergrond, onder I.). De korpsbeheerder benadrukte dat het beschikbaar hebben van capaciteit het zorgvuldig afwegen van de beschikbare ambtenaren op een zeker moment (dienstrooster) en de werkzaamheden die op dat moment worden uitgevoerd behelst. Voor zover de korpsbeheerder kon nagaan had de locatiecoördinator de juiste afweging gemaakt door geen hoge prioriteit aan de melding te geven.

De korpsbeheerder legde vervolgens twee mutaties over waaruit blijkt dat er op 21 februari 2006 bij een inval in een loods vier politieambtenaren van het team Schouwen-Duiveland waren ingezet. De eerste mutatie is gemuteerd om 10.02 uur, de tweede mutatie is gemuteerd om 14.05 uur. De korpsbeheerder merkte hierbij op dat de verdachten om 14.05 uur nog naar de penitentiaire inrichting dienden te worden getransporteerd.

6. De korpsbeheerder legde uiteindelijk op aandringen van de Nationale ombudsman het dienstrooster over van het team Schouwen-Duiveland en Noord-Beveland van 21 februari

2006. De korpsbeheerder lichtte het dienstrooster als volgt toe. Uit het rooster blijkt dat er naast de geplande actie nog medewerkers voor twee andere onderzoeken waren ingepland. Volgens de korpsbeheerder was ten tijde van de melding van verzoeker alleen collega G. beschikbaar. Aangezien de locatiecoördinator zelf ook was ingepland voor de actie met de vreemdelingendienst heeft G. de taak van locatiecoördinator waargenomen tijdens zijn afwezigheid. De melding van verzoeker was niet als een prioriteit 1 melding aangemeld. De reden hiervoor was dat er reeds 10 tot 15 minuten verlopen waren tussen het moment waarop de buurman van verzoeker het voertuig had zien weggrijden en het moment dat verzoeker contact opnam met de meldkamer. Gelet op dit tijdsverloop waren er geen medewerkers van onderzoeken afgehaald om op de melding te reageren, aldus de korpsbeheerder. De korpsbeheerder voegde hieraan toe dat gelet op het tijdsverloop het niet waarschijnlijk was dat wanneer er wel een inzet was gepleegd de dader(s) zou zijn aangetroffen. De aanrijtijd van politiebureau Zierikzee naar de plaats delict is ongeveer 15 minuten. In een half uur tijd konden de verdachten reeds ergens op de eilanden Walcheren, Zuid-Beveland, Goeree of Voorne en Putten zijn. Ook al was dan om 11.30 uur bekend welk kenteken het voertuig had, het was zoeken naar een speld in een hooiberg om het voertuig op te sporen, aldus de korpsbeheerder.

Beoordeling

7. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Dit betekent voor de politie dat zij haar taken op daadkrachtige en deskundige wijze dient uit te voeren. Één van de taken van de politie is de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde. Het staat de politie hierbij in beginsel vrij te bepalen welke opsporingshandelingen zij naar een haar bekend (mogelijk) strafbaar feit verricht. Slechts wanneer de politie niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten af te zien van een bepaalde opsporingshandeling, is het nalaten van die opsporingshandeling als onjuist te kwalificeren.

8. In dit verband is van belang dat de mogelijkheden van de politie om haar taken uit te voeren, niet onbeperkt zijn. Elk politiekorps wordt bij de vervulling van zijn taken beperkt door de middelen die het, in het kader van een landelijke verdeling, ter beschikking worden gesteld, gezien in samenhang met omvang en aard van het werkaanbod van het betreffende korps. Het voorgaande betekent dat de politie bij de vervulling van haar taken, waaronder die van de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde, prioriteiten dient te stellen. Daarbij mag worden verwacht dat de prioriteitenstelling weloverwogen gebeurt. Zij dient hiertoe een aantal factoren tegen elkaar af te wegen, zoals de ernst en de spoedeisendheid van de betreffende melding of het verzoek, de capaciteit van de politie op dat moment, het aantal overige meldingen en het belang daarvan en de overige werkzaamheden.

9. Uit het onderzoek is gebleken dat ten tijde van de melding van verzoeker er een geplande actie gaande was in een loods waarbij vier politieambtenaren waren ingezet. Gelet op het door de korpsbeheerder overgelegde dienstrooster waren er door de inzet van deze vier politieambtenaren nog maar een beperkt aantal politieagenten beschikbaar, waarvan het merendeel reeds was ingepland op andere onderzoeken. Nu de capaciteit van de politie op het moment van de melding van verzoeker beperkt was dient er te worden beoordeeld of de melding van verzoeker dusdanig spoedeisend en ernstig was dat hiervoor politieambtenaren van (lopende) onderzoeken moesten worden afgehaald. In aanmerking genomen de vrijheid die de politie in beginsel heeft bij het stellen van prioriteiten ten aanzien van de vervulling van haar taken acht de Nationale ombudsman het redelijk dat de politie niet de hoogste prioriteit aan de melding van verzoeker heeft verbonden. Van belang in dit verband is het gegeven dat de melding van verzoeker ongeveer 10 minuten nadat de diefstal had plaatsgevonden bij het politiebureau Zierikzee binnenkwam. De aanrijtijd van Zierikzee naar Burgh-Haamstede is ongeveer 15 minuten. De Nationale ombudsman is dan ook met de korpsbeheerder van mening dat de daders in een half uur tijd zich mogelijk al ver verwijderd zouden kunnen hebben van de plaats delict. Dat op enig moment in dat half uur het kenteken van het voertuig van de daders bekend werd doet hieraan niet af. Daarbij is de Nationale ombudsman van oordeel dat diefstal van een grondkabel vanaf een terrein bij een woning niet een feit van dusdanig ernst is dat zonder meer met zich meebrengt dat politieambtenaren van (lopende) onderzoeken worden afgehaald. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de politie de juiste prioriteiten heeft gesteld. De politie heeft dan ook conform het vereiste van professionaliteit gehandeld.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

II. Ten aanzien van het niet verschaffen van informatie over de voortgang van het onderzoek

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er voorts over dat het regionale politiekorps Zeeland hem niet op de hoogte heeft gehouden van de voortgang van het onderzoek naar aanleiding van zijn aangifte van diefstal op 21 februari 2006. Verzoeker voerde aan dat hij nooit door de politie is gebeld over de voortgang of afhandeling van zijn zaak, ondanks dat hij hier wel om had verzocht. Elk telefonisch contact over de zaak kwam van verzoeker, aldus verzoeker.

2. De korpsbeheerder liet in zijn reactie weten dat uit BPS niet is gebleken dat verzoeker op de hoogte is gehouden van de zaak. Wel bleek volgens de korpsbeheerder dat een behandelend ambtenaar verzoeker op enig moment had teruggebeld met de mededeling dat er stukken zouden worden opgestuurd naar het regionale politiekorps Zuid-Holland Zuid. Nu de politie haar toezegging van 21 februari 2006 om verzoeker op de hoogte te houden van de zaak niet was nagekomen en verzoeker tevens niet had geïnformeerd over

het besluit om geen gevolg meer te geven aan zijn zaak, achtte de korpsbeheerder de klacht van verzoeker gegrond.

Beoordeling

3. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit vereiste brengt met zich mee dat indien een burger aangeeft dat hij op de hoogte wil worden gehouden van de voortgang van het onderzoek het bestuursorgaan hier aan dient te voldoen.

4. De Nationale ombudsman is met de korpsbeheerder van oordeel dat nu de politie haar toezegging dat zij verzoeker op de hoogte zou houden van de voortgang van zijn zaak niet is nagekomen en tevens heeft nagelaten verzoeker te informeren dat er geen vervolg meer werd gegeven aan zijn zaak, de politie in strijd heeft gehandeld met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van het uitnodigen voor een bemiddelingsgesprek

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Zeeland hem heeft uitgenodigd voor een bemiddelingsgesprek, terwijl dit geen bemiddelingsgesprek bleek te zijn. Verzoeker bracht in dit verband naar voren dat hij op 20 juni 2006 een uitnodiging ontving van politieambtenaar D. voor een bemiddelingsgesprek op 26 juni 2006 te G. Tijdens dit 15 minuten durende gesprek dat met politieambtenaar D. plaatsvond gaf politieambtenaar D. echter alleen uitleg over het handelen van de politie en vond er in zijn geheel geen bemiddeling plaats, aldus verzoeker.

2. De korpsbeheerder liet in zijn reactie weten de klacht van verzoeker niet gegrond te achten. Hij voerde hiertoe aan dat de term bemiddelingsgesprek kennelijk het beeld bij klager had opgeroepen van een gesprek tussen klager, beklagde(n) en een bemiddelaar. Bij de politie Zeeland is het gebruikelijk dat de bemiddelaar informatie opvraagt bij de beklagde(n) en vervolgens in gesprek met de klager tracht tot een oplossing te komen, aldus de korpsbeheerder. Volgens de korpsbeheerder lag het probleem in deze zaak erin dat er geen beklagde(n) waren. De medewerkers die met de melding van verzoeker aan de slag gingen deden dit immers volgens de bestaande procedure.

3. Uit het door de korpsbeheerder overgelegde gespreksverslag van het bemiddelingsgesprek blijkt dat het gesprek dat op 26 juni 2006 plaatsvond tussen politieambtenaar D. en verzoeker 15 minuten duurde. Tijdens het gesprek gaf

politieambtenaar D. zijn visie op de zaak en legde hij aan verzoeker uit waarom er geen prioriteit aan de melding van verzoeker was gegeven. Ten slotte blijkt uit het gespreksverslag dat verzoeker aangaf niet tevreden te zijn met het verloop van de zaak.

Beoordeling

4. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd. Dit vereiste brengt met zich mee dat wanneer een bestuursorgaan een burger uitnodigt voor een bemiddelingsgesprek, de burger mag verwachten dat het gesprek een bemiddelend karakter heeft.

5. Het staat vast dat verzoeker is uitgenodigd voor een bemiddelingsgesprek. Gelet op de term bemiddelingsgesprek is de Nationale ombudsman van oordeel dat verzoeker ervan uit mocht gaan dat de inhoud van het gesprek een verzoenend karakter zou hebben. Dit wordt bevestigd door de korpsbeheerder die stelt dat in een bemiddelingsgesprek geprobeerd wordt tot een oplossing te komen.

Het door verzoeker geschetste beeld van een kortstondig gesprek waarbij voornamelijk politieambtenaar D. het woord voerde om zijn visie over de zaak uiteen te zetten, wordt geheel bevestigd door het opgemaakte gespreksverslag. Het is niet gebleken dat de strekking van het gesprek verzoenend is geweest, waarbij er ten aanzien van de klachten van verzoeker is getracht tot een oplossing te komen.

De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat het gesprek waarvoor verzoeker op 26 juni 2006 was uitgenodigd niet valt te betitelen als een bemiddelingsgesprek. De politie heeft derhalve in strijd gehandeld met het vereiste van rechtszekerheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

IV. Ten aanzien van de termijn van klachtbehandeling

I. Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps de termijn voor klachtbehandeling heeft overschreden. Verzoeker bracht in dit verband naar voren dat hij op 16 april 2006 een klacht bij de politie had ingediend. Bij brief van 7 juli 2006 van de korpsbeheerder werd zijn klacht pas afgedaan, hetgeen niet binnen de termijn voor de klachtbehandeling was.

2. De korpsbeheerder liet in zijn reactie weten de klacht van verzoeker gegrond te achten. De korpsbeheerder had de klacht van verzoeker op 19 april 2006 ontvangen. De klacht diende binnen een termijn van tien weken afgehandeld te zijn. Dit hield in dat de klacht op 28 juni 2006 afgehandeld had moeten zijn. Nu de klacht van verzoeker pas op 7 juli 2006 was afgedaan is de behandelingstermijn van de klacht overschreden, aldus de

korpsbeheerder.

Beoordeling

3. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit houdt in dat een bestuursorgaan klachten dient af te handelen binnen de daarvoor wettelijke termijnen. Artikel 9:11 Awb geeft voor de interne klachtbehandeling aan wat onder voldoende snelheid wordt verstaan. Ingevolge artikel 9:11, eerste lid, Awb handelt het bestuursorgaan de klacht af binnen zes weken na ontvangst van het klaagschrift. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen (zie Achtergrond, onder II.). Artikel 11 van de klachtregeling van het regionale politiekorps Zeeland bepaalt dat de korpsbeheerder de klacht, indien deze niet is voorgelegd aan een klachtenadviescommissie, binnen tien weken dient af te handelen. Indien deze termijn niet wordt gehaald dient voor het verstrijken van de termijn een mededeling tot verdaging te worden gestuurd (zie Achtergrond, onder III.).

4. De korpsbeheerder ontving op 19 april 2006 de klacht van verzoeker. Conform de klachtenregeling diende de klacht van verzoeker vóór 28 juni 2006 te zijn afgehandeld. De klacht van verzoeker werd echter pas op 7 juli 2006 afgedaan.

De Nationale ombudsman is met het korpsbeheerder van oordeel dat de korpsbeheerder de klacht onvoldoende voortvarend heeft afgehandeld nu de behandeling van de klacht van verzoeker langer dan 10 weken heeft geduurd. De korpsbeheerder heeft dan ook in strijd gehandeld met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

V. Ten aanzien van het niet ontvankelijk verklaren van zijn klacht

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland zijn klacht niet ontvankelijk heeft verklaard. Verzoeker voerde aan dat hij op 16 april 2006 een klacht bij de politie had ingediend. Bij brief van 20 april 2006 verklaarde de politie dat de klacht van verzoeker onder de dekking van de klachtenregeling viel en dat zijn klacht in behandeling werd genomen. Op 7 juli 2006 ontving verzoeker echter een brief van de korpsbeheerder waarin stond dat uit nader onderzoek was gebleken dat zijn klacht niet ontvankelijk was. Verzoeker stelde dat hij het gevoel had dat de politie zijn klacht niet ontvankelijk had verklaard omdat de politie van zijn zaak afwilde.

2. Uit de brief van 16 april 2006 van verzoeker aan het regionale politiekorps Zeeland blijkt dat verzoeker klaagde over het niet adequaat reageren van de politie op zijn telefonische melding op 21 februari 2006. Daarnaast beklaagde verzoeker zich erover dat de politie het

onderzoek naar de diefstal van de grondkabel niet voortvarend verrichtte en dat hij niet op de hoogte werd gehouden van het onderzoek.

3. In de brief van 20 april 2006 van de heer K, secretariaat klachtencoördinatie, staat te lezen dat de heer K. concludeert dat de klacht van verzoeker onder de dekking van de klachtenregeling politie Zeeland valt.

4. In de brief van de korpsbeheerder van 7 juli 2006 staat onder meer het volgende te lezen.

"Hoewel uw klacht in eerste aanleg door de behandelaar ontvankelijk is verklaard, is uit nader onderzoek gebleken dat uw klacht niet voldoet aan de criteria van de klachtenregeling van de politie Zeeland. Om deze reden ben ik genoodzaakt deze niet ontvankelijk te verklaren.

Volgens bijgevoegde klachtenregeling van de politie Zeeland dient een klacht gericht te zijn tegen een gedraging van een ambtenaar van de politie Zeeland.

Uw klacht richt zich in dit geval tegen de gevolgde procedures c.q. werkwijzen binnen de politie Zeeland. Deze procedures en werkwijzen houden in, dat elke binnenkomende melding een prioriteit krijgt toegewezen en dat deze prioriteit ook bepalend is voor het vervolgonderzoek. In het onderhavige geval waren er op dat moment voldoende redenen de melding geen eerste prioriteit toe te kennen met als gevolg een in uw ogen vertraagde afhandeling."

5. De korpsbeheerder liet in zijn reactie weten dat hij de klacht van verzoeker niet gegrond achtte. Hij stelde dat de klacht niet ontvankelijk was omdat zowel de centralist van de meldkamer als de politieambtenaren op het bureau Zierikzee volgens de geldende procedure hadden gehandeld. Tegen het algemeen beleid van een bestuur kan geen klacht worden ingediend, aldus de korpsbeheerder (zie Achtergrond, onder IV.).

Beoordeling

6. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit beginsel brengt mee dat een ingediende klacht niet buiten behandeling mag worden gelaten op andere dan de in de wet vastgelegde gronden.

7. In hoofdstuk 9 van de Awb zijn regels neergelegd voor de klachtbehandeling door bestuursorganen. Op grond van artikel 9:1 van de Awb heeft een ieder het recht om over de wijze waarop een bestuursorgaan zich in een bepaalde aangelegenheid jegens hem heeft gedragen, een klacht in te dienen bij dat bestuursorgaan (zie Achtergrond, onder V.). Een gedraging van een persoon, werkzaam onder verantwoordelijkheid van een

bestuursorgaan, wordt daarbij overigens aangemerkt als een gedraging van het bestuursorgaan zelf. Het bestuursorgaan is verplicht de klacht in behandeling te nemen, tenzij een van de in artikel 9:8 van de Awb neergelegde situaties van toepassing is (zie Achtergrond, onder IV.).

8. Op grond van artikel 61, eerste lid van de Politiewet 1993 kunnen er door politiekorpsen ten aanzien van de behandeling van klachten over gedragingen van politieambtenaren nadere regels worden gesteld (zie Achtergrond, onder VII). Het regionale politiekorps Zeeland heeft hierin met de 'klachtregeling politie Zeeland' voorzien. Deze regeling laat echter onverlet dat wanneer een klacht niet is terug te voeren op het optreden van één of meer politieambtenaren de klacht wel dient te worden behandeld overeenkomstig de regels neergelegd in hoofdstuk 9 van de Awb. Artikel 9:1 spreekt immers over de wijze waarop een bestuursorgaan zich in bepaalde aangelegenheden jegens een persoon heeft gedragen. De klachten van verzoeker zien op concrete gedragingen van de politie Zeeland jegens hem. De politie Zeeland had de klacht van verzoeker dan ook op grond van artikel 9:1 van de Awb in behandeling moeten nemen. Door de klacht van verzoeker niet ontvankelijk te verklaren en verzoeker hierdoor de behandeling van zijn klacht te onthouden, heeft de korpsbeheerder gehandeld in strijd met het vereiste van fair play.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Zeeland, is gegrond ten aanzien van:

- het overschrijden van de termijn van klachtbehandeling, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid;
- het niet verschaffen van informatie over de voortgang van het onderzoek, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking;
- het uitnodigen voor een bemiddelingsgesprek, wegens schending van het vereiste van rechtszekerheid;
- het niet-ontvankelijk verklaren van zijn klacht, wegens schending van het vereiste van fair play.

niet gegrond ten aanzien van:

- het niet reageren op de melding.

Onderzoek

Op 25 juli 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer S. te K., met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Zeeland.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland een aantal specifieke vragen gesteld.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie Middelburg over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen het regionale politiekorps Zeeland en verzoeker de gelegenheid telkens op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van de korpsbeheerder gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

het verzoekschrift van 25 juli 2006, met bijlagen;

standpunt van de korpsbeheerder van 18 augustus 2006, met bijlagen;

reactie van de korpsbeheerder van 11 oktober 2006;

telefonische reactie van verzoeker van 4 december 2006;

reactie van de korpsbeheerder van 21 november 2006;

een kopie van een mutatie uit de dag- en nachtrappen van het regionale politiekorps Zeeland van 21 februari 2006;

reactie van verzoeker van 17 december 2006;

reactie van de korpsbeheerder van 18 december 2006;

reactie van verzoeker van 21 januari 2007;

reactie van de korpsbeheerder van 6 februari 2007, met als bijlage het dienstrooster van 21 februari 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

I. Aanwijzing voor de opsporing, college van procureurs-generaal 1 maart 2003.

Achtergrond

"De politie wordt geconfronteerd met een veelheid aan strafbare feiten. Burgers en bedrijven doen aangifte dat ze slachtoffer zijn geworden van diefstal of vernieling. Of burgers melden dat ze een inbraak hebben gezien. Of de politie ziet zelf dat er delicten worden gepleegd: bij controle op dronken rijden of op mensenhandel, of de agent ziet tijdens surveillance dat er verkeersovertredingen worden gepleegd. Duidelijk is dat het niet doenlijk is altijd en overal met veel politie-inzet te reageren. Dat kan ook niet verwacht worden van de politie: de capaciteit van de opsporing is immers eindig en er zullen keuzen moeten worden gemaakt(...)."

II. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:11

"1. Het bestuursorgaan handelt de klacht af binnen zes weken of - indien afdeling 9.3 van toepassing is - binnen tien weken na ontvangst van het klaagschrift.

2. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan aan de klager en aan degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft."

III. Klachtenregeling politie Zeeland

11. Verdaging

"Indien de korpsbeheerder er niet in slaagt een klacht binnen tien weken of, indien de klacht ter behandeling en advisering aan de commissie is voorgelegd, binnen veertien weken na ontvangst van het klaagschrift, af te doen, draagt hij er zorg voor dat de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft vóór het verstrijken van de van

toepassing zijnde termijn een mededeling van verdaging wordt gezonden."

IV. Klachtenregeling politie Zeeland

"Overwegende:

dat het noodzakelijk is nadere regelen vast te stellen over de behandeling van klachten over gedragingen van ambtenaren van politie Zeeland."

(...)

Belangrijke informatie klager

"1. (...) De klacht moet gericht zijn tegen een gedraging van een ambtenaar van politie Zeeland. Klachten die uitsluitend betrekking hebben op het beleid van de politie Zeeland, vallen buiten de reikwijdte van de regeling. De gedragingen van de ambtenaren van politie Zeeland zullen getoetst worden aan het beleid."

V. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:1 Awb

"1. Een ieder heeft het recht om over de wijze waarop een bestuursorgaan zich in een bepaalde aangelegenheid jegens hem of een ander heeft gedragen, een klacht in te dienen bij dat bestuursorgaan.

2. Een gedraging van een persoon, werkzaam onder de verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan, wordt aangemerkt als een gedraging van dat bestuursorgaan."

VI. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:8, eerste en tweede lid

"1. Het bestuursorgaan is niet verplicht de klacht te behandelen indien zij betrekking heeft op een gedraging:

a. waarover reeds eerder een klacht is ingediend die met inachtneming van de artikelen 9:4 en volgende is behandeld;

b. die langer dan een jaar voor indiening van de klacht heeft plaatsgevonden;

c. waartegen door de klager bezwaar gemaakt had kunnen worden,

d. waartegen door de klager beroep kan worden ingesteld, tenzij die gedraging bestaat uit het niet tijdig nemen van een besluit, of beroep kon worden ingesteld;

e. die door het instellen van een procedure aan het oordeel van een andere rechterlijke instantie dan een administratieve rechter onderworpen is, dan wel onderworpen is geweest of,

f. zolang terzake daarvan een opsporingsonderzoek op bevel van de officier van justitie of een vervolging gaande is, dan wel indien de gedraging deel uitmaakt van de opsporing of vervolging van een strafbaar feit en terzake van dat feit een opsporingsonderzoek op bevel van de officier van justitie of een vervolging gaande is.

2. Het bestuursorgaan is niet verplicht de klacht te behandelen indien het belang van de klager dan wel het gewicht van de gedraging kennelijk onvoldoende is."

VII. Politiewet 1993, Hoofdstuk X. De behandeling van klachten

Artikel 61

"1. Het regionale college stelt, op voorstel van de korpsbeheerder, nadere regels vast over de behandeling van klachten over gedragingen van ambtenaren van politie van het regionale politiekorps."